

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Μωρέ κάθου στ' αὐγά σου· καὶ μὴν τὸ κουνᾶς ἀπ' ἐδῶ, καλὰ κάθου σὰν *Καλακαθούας* ποῦσαι.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ μετακομί-
σω ἐδῶ, τὸρα μάλιστα ποῦ εἶνε καὶ ὁ καιρὸς τῶν μετα-
κομίσεων, τὸ Ταραπαταραπατατόιον μου.

ΣΕΒΙΤΑΓΙΟΣ. Τί; μόνον γιὰ τὸνομά του πρέπει νὰ
ναυλώσης δέκα ἀτμόπλοια!

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τὸ κτῆμά μου, βρε ἀδελφέ· ἔχω
τοὺς ὑπηκόους μου ποῦ μοῦ δίνουν εἰσόδημα· αὐτοὶ εἶνε
κινητὸν κτῆμα, καὶ μάλιστα ἀεικίνητον· ἔχω καὶ τὸ
Ταραπαταραπατατόιον τὸ ὅποῖον εἶνε ἀκίνητον· αὐτὸ
μοῦ δίδει τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι κτηματίας· νὰ πωλῶ πρό-
βατα, βώδια, γάλα ὡς καὶ ξύλα εἰς τοὺς ἰδίους μου ὑπη-
κόους. Πρέπει νὰ γράψω νὰ μοῦ τὸ στείλουν ἐδῶ. (Κά-
θεται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ γράφει) «Κύριον Τετραμ-
βούκην. Ναυλώσατε ἀτμόπλοια Παγκλακαθουεῖου ἐται-
ρίας καὶ φορτώσατε Ταραπαταραπατατόιον Μετὰ φορ-
τωτικῆς στείλατε καὶ εἰδήσεις περὶ συνόρων.» (τὸ ἀνα-
γινώσκει.)

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὁραῖα· μὲ τὸ τελευταῖον κολακεύεις
καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τους.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος κ'
αὐτοὺς καὶ τὸ ἔθνος τους! Ἄχ! μοῦκαμες εὐεργεσία ποῦ
μ' ἐσυμβούλευσε νὰ φύγω· (προτείνων εἰς τὸ κενὸν ὄρ-
γίλως τὸν γρόνθον) μπιρμπάνταις! μὰ ξέρεις τί ὑπήκοοι
ποῦ σοῦ εἶνε; οἱ ἄχρεοι, θαρροῦν πῶς πῆραν δοῦλο καὶ
ὄχι ἀφέντη· κ' ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νύχτα μέρα νὰ κά-
θωμαι νὰ σκέπτωμαι γι' αὐτοὺς, γιὰ ἓνα σκυλόλογι ἐκεῖ
μπακάλῃδων καὶ μανᾶβῃδων καὶ δασκάλων· κ' ἐπειτα...
οἱ ἰδικοὶ σου οἱ Ζουλοῦ ἔχουν ἐφημερίδες;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Οἱ ἰδικοὶ μου δὲν ξεύρουν οὔτε νὰ γρά-
ψουν, οὔτε νὰ διαβάσουν.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. ὦ! εἶσαι εὐτυχής, εὐτυχέστατος
καὶ ἂν δὲν σὲ λυποῦμαι θὰ σ' ἐπρότεινα νὰ κάμωμεν ἄλ-

λαξιά· σ' αὐτὸ τὸν βρωμότοπό μου αἱ ἐφημερίδες φυ-
τρώνουν σὰν μανιτάρια· σὰν φαρμακωμένα μανιτάρια·
σὲ βρίζουν, σὲ πεθαίνουν· μερικαῖς κἄνουν τάχα πῶς τὰ
λὲν σκεπαστὰ, ἀλλ' ὁ πέπλος τὸν ὅποῖον ῥίπτουν τὰ
σκεπάζει τόσον μόνον ὅσο νὰ φαίνωνται· τί βάσανο
αἰώνιο! Θέλουν οἱ κύριοι διότι εἰμαι βασιλεὺς νὰ μὴν
εἶμαι ἄνθρωπος· τυχαίνει νὰ μιλήσω μὲ τὴν μιὰ, νὰ
σφίξω τὸ χέρι τῆς ἄλλης, νὰ φιλήσω τὴν ἄλλη, νὰ
βγῶ τὴν νύκτα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μιᾶς νὰ τῆς
κάνω πατινάδα, σφυρίζουν σὰν φίδια αἱ κακαὶ γλῶσ-
σαι, καὶ ὄχι μόνον αἱ κακαὶ γλῶσσαι, ἀλλὰ σφυρί-
ζουν καὶ αἱ σφαῖραι ἀκόμη κατόπι μου· τέτοιοι μακα-
ράδες εἶνε αὐτοί· ἕκαστος πολίτης δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα
νὰ κάμῃ τὰ αὐτὰ καὶ ἀκόμη παραπάνω; αἱ λοιπὸν ἐγὼ
δὲν ἔχω δικαιώματα οὐδὲ ὥσταν μὲ τὸν πειὸ μικρὸ ἀπὸ
τοὺς ὑπηκόους μου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἐμένα ἂν μοῦκταν τέτοια οἱ ὑπήκοοί
μου νύκτα μέρα θὰ τοὺς ξυλοκοποῦσα.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ἄχ! ἂν τοὺς εἶχα τὸρα ἐμπρός
μου θὰ τοὺς ἐσχίζα σὰν σαρδέλαις, coquins! (κτυπᾷ ὄρ-
γίλως τὸν πόδα του κατὰ γῆς· τὸ τραπέζιον συνδονεῖται
καὶ ἡ Πρώτη σκηνὴ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς γίνεται:)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Νομίζω ὅτι ἐκτύπησαν οἱ κύριοι, ἐπιθυ-
μοῦν τίποτε;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ καὶ **ΣΕΤΕΒΑΓΙΟΣ** (προσβλέποντες
λαιμάργως.) Ἐπιθυμοῦμεν. . . τί ἄλλο; σένα.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Νὰ φάγητε τίποτε δὲν ἐπιθυμεῖτε;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Μὰ καὶ σὺ τρώγεις καὶ παρα-
τρώγεις μάλιστα (ζητεῖ νὰ τὴν θωπεύσῃ.)

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Ἄφησε τ' ἄστεια, κύριε, θέλετε νὰ σᾶς
φέρω τίποτε;

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

ΚΩΜΩΔΙΑ

(Συνέχ. ὅ. 4. 336.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ.

Τώρα κ. Κλεάνθη, θὰ μοι ἐξηγήσητε μερικὰ πράγματα.
Πρῶτον διὰ τί με ὠνόμασκατε Τριανταφυλλόπουλον, ἐπει-
τα διὰ τί μ' ἐστείλατε χωρὶς διαβατήριον εἰς τὸ Λονδί-
νον καὶ ἐπειτα....

Κλεάνθης.

Θέλω νὰ ἐκπλήξω τὴν σύζυγόν μου μὲ ἓν δῶρον. Αὐ-
μιον ἐορτάζει τὰ γενέθλιά της. Δὲν ἤθελα λοιπὸν νὰ

μάθῃ τίποτε· τὸ δῶρον θὰ ἔχανε τὴν ἀξίαν του. Τριαν-
ταφυλλόπουλος εἶναι εἰς ἀνταποκριτὴς μου.

Χαρίλαος.

Δῶρον δύο φωνογράφους..... (ἰδίᾳ) Παράδοξος ἄνθρω-
πος!

Κλεάνθης.

Τὸν ἓνα μόνον. Ὁ ἄλλος εἶναι ἰδικός μου. Θὰ παίζω-
μεν τοὺς φωνογράφους μεθαύριον τὸν χειμῶνα.

Χαρίλαος.

(Ἰδίᾳ). Τίποτε δὲν ἐννοῶ. (Γεγονώς). Καὶ θὰ παίζῃ
καὶ ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὅποῖον ἐδίδαξα, ὅπως μοι εἶπατε;

Κλεάνθης.

Ναὶ· ἴσως μὲ τὴν ὑπέρτριαν...

Χαρίλαος (ἰδίᾳ).

Τί ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος! Εἰς τὴν ἀρχὴν μοι εἶπεν ὅτε
θὰ κάμῃ τὸν πόλεμον μὲ τοὺς φωνογράφους· τώρα θὰ
παίζῃ... Εἰρήνη καὶ πόλεμος—πόλεμος καὶ εἰρήνη, πολι-
τικὴ ἐπαμφοτερίζουσα, καὶ πολιτικὴ τῆς ἡμέρας ἐπάνω
κάτω.

Κλεάνθης.

Ἴδου λοιπὸν τὸ σχέδιόν μου, διότι σε βλέπω ἀποροῦντα.
Συνέθεσα μίαν προσφώνησιν ἑμμετρον διὰ τὴν ἐορτὴν
τῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπαγορεύσω εἰς τὸν φωνογράφον, ὃ

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Φέρε τρεῖς σαμπάνιαις καὶ τρία ποτήρια (ἐξέρχεται ἡ Παιδίσκη.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Κομμᾶτι!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τάκος!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σῶμα γιὰ συγχοφίλημα!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Καὶ γιὰ σφιχταγκάλιασμα!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Καὶ....!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Καὶ....!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σῶπα κ' ἐρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(Εἰσέρχεται ἡ Παιδίσκη φέρουσα τὰς τρεῖς φιάλας καὶ τὰ τρία ποτήρια τὰ ὅποια καταθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Ὅριστε, κύριοι, θέλετε νὰ τὰς ἀνοιξῶ;
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Δὲν εἶνε δική σου δουλειὰ ν' ἀνοίγῃς στουπῶματα· ἐγὼ εἰς αὐτὸ ἔχω εἰδικότητα. (Ἀνοίγει τὰς τρεῖς φιάλας καὶ πίνουν.) "Ἐλα κάθησε ἐδῶ κοντά μου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὁχι δὲ ἀπ' ἐδῶ, κοντά μου.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ (γελῶσα καὶ κτυπῶσα ἐλαφρῶς καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν μύτην.) Τότε λοιπὸν κάθουμαι εἰς τὴ μέση.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (θωπεύων τὴν παρειαὺν τῆς) Βελουδένιο εἶνε τὸ μαγουλάκι σου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κορμούς μες στὸ φουστάνι σου.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Γιατί;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Γιατί ἀπ' ὅπου ἤλθες κοντά μου αἰσθάνομαι ὅλο κνισμούς εἰς τὸ σῶμά μου.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Κ' ἐγώ. (Προσβλέπων τὸ πλούσιον στῆθος τῆς Παιδίσκης.) "Ἐκαμα πολλὰ παξείδια ἔως

τόρα, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἐπέρασα τοιούτους λόφους. (Χύνει σαμπάνια ἐκ τῆς φιάλης καὶ πίνει) Σετιβάγιο, πῆγες πολλὰς φορὰς ὡς τόρα εἰς τὰς Κάτω Χώρας;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὁχι, ἀκόμη δὲν πῆγα.

ΚΑΛΑΚ. (Τὸν βλέπει μὲ περιφρόνησιν). Εἶσαι βλάξ.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. (Προσπαθῶν νὰ φιλήσῃ τὴν Παιδίσκην)

Ποῦ κάθου;

ΚΑΛΑΚ. (μεθυσμένος ἤδη καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.) Αὐτὸ μόνον δὲν θὰ γείνη. Γύρνα ἀπ' ἐδῶ. Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾷς.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Τί; ἐμένα θὰ πῇ πῶς μ' ἀγαπᾷ.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ἐμένα!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἐμένα.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (τραυλιζων). Μωρ' μάζεψε τὰ λόγια σου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σὺ μάζεψε τὸν ἑαυτὸν σου καλλίτερα ποῦγινες στουπί.

ΚΑΛΑΚ. Ζουλοῦ!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ρω....

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Χάσου!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Γκρεμίσου. Ζωντόβολο!

(Ἀρπάζουσι ἀπὸ μίαν καθέκλαν. Ἡ Παιδίσκη ἐξέρχεται κραυγάζουσα. Ὁ Σετιβάγιος καταφέρει μίαν τοῦ Καλακαθοῦ κατακέφαλα.

ΚΑΛΑΚ. (πίπτων ἀνάσκελα) Ἄ!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. (ὥθων αὐτὸν περιφρονητικῶς διὰ τοῦ ποδός του). Μοῦτρο ποῦ θέλει νάχη καὶ ὑπηκόους!

(Εἰσέρχονται κλητῆρες καὶ χωροφύλακες οἱ ὅποιοι συλλαμβάνουσι τὸν Σετιβάγιο, ἀπ' οὗ αἰματοκύλισε τέσσαρας, καὶ ὀδηγοῦν αὐτὸν μετὰ τοῦ Καλακαθοῦ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν).

Του-ρου-του-τοῦ.

ἁποῖος φωνογράφος θὰ τὴν ἐπαναλάβῃ αὐριον τὸ πρωτὶ, μόλις ἡ Πηνελόπη μοῦ ἐξυπνήσῃ. "Ε! δὲν εἶναι ὥραϊον τὸ σχέδιόν μου, πρωτότυπον;

Χαρίλαος.

Τφόντι τώρα ἐννοῶ τὸν μυστικισμόν. Θέλετε λοιπὸν νὰ σας βοηθήσω εἰς τίποτε...;

Κλεάνθης.

"Οχι· ἐνόησα τὸν μηχανισμόν του.

Χαρίλαος.

Στίχους λοιπὸν καὶ ἐλέγετε ὅτι ποιητικίζω ἐγώ. Ἄλλὰ διαμαρτύρομαι· με καταβιδάσατε ἀπὸ τὸν Πήγα-
 σον διὰ ν' ἀναβῆτε σεῖς...! Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον ποτὲ ἀξιώσεις. Ἐν τοσούτῳ χαίρετε. (ἰδίᾳ, ἀπερχόμενος) Δω-
 ρον εἰς τὴν γυναῖκά του ἓνα φωνογράφων! Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του θὰ τῇ ἐχάριζα ἓνα γλωσσοδέτην!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ εἶτα **ΜΑΡΙΑ** καὶ **ΓΙΑΝΝΗΣ**.

Κλεάνθης (ἐξετάζων τὰ κιβώτια).

Τόσαι ἐφευρέσεις, τηλεγράφοι, ἡλεκτρικὰ φῶτα, ἵππο-

σιδηρόδρομοι, κωνωποκτόνα δελτία....! Τόσαι ἀνακαλύ-
 ψεις, ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὰ βακτηρίδια τοῦ
 πνεύμονος... Καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐφευρέσεις μόνος ὁ
 φωνογράφος μοὶ χρησιμεύει. Ἄ! δὲν ἔπρεπε νὰ ἦμαι τό-
 σον βαρύνκοος, ἄλλως θὰ μοὶ ἤρκει ἴσως νὰ καρφῶσω τὸ
 αὐτὶ μου τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν τῆς, διὰ νὰ ἀκούσω
 τί γράφει εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον ἢ σύζυγόν μου.
 Ἐχει τὴν συνήθειαν ἐνῶ γράφει νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ σχή-
 ματα καὶ μομφασμούς ὡς ἄλλη Σάρρα—Βερνάρ. Ἄλλὰ
 καὶ ἂν εἶχα εὐαίσθητον τὸ τύμπανον, μήπως θὰ ἤδυνά-
 μην νὰ μείνω ἀπαθὴς καὶ νὰ τὴν ἀκούσω μέχρι τέλους;
 Εἶμαι νευρικός καὶ χάνω τοῦλάχιστον ἐξήντα τοὺς ἑκα-
 τὸν εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἄλλ' εὗρηκα τὸν τρό-
 πον· νὰ με ἀντικαταστήσῃ ὁ ὑπηρετῆς μου. Εἶναι αὐτὸ
 περίφημο! Καὶ διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς
 συζύγου μου, διότι ἔβλαψεν τὸν ὑπηρετὴν, ἐσκέφθην.....
 Ἄ! κἄποιος! (Κλείει τὸ κιβώτιον).

Μαρία (εἰσελθοῦσα ἀποτόμως ἰδίᾳ)

Τί ἔχει πάλιν;

Κλεάνθης.

Μαρία, τί θέλεις;

Μαρία.

Νὰ σὲς ἐρωτήσω πῶς τὸ θέλετε τὸ ἀρνὶ, μὲ χόρτα,
 μόνον; (Κατὰ μόνας) Τί νὰ ἦνε ἄρα γε μέσα εἰς τὰ κου-
 τιά;

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἄν τελειώσῃ ὁ Πόλεμος μας τόσο ὀγλίγωρα, πρέπει νὰ τὸν περισυνάξωμεν ὡς τὴν τέφραν τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὅποτον εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ δόκτωρ Σλήμαν, νὰ τὸν θέσωμεν ἐντὸς γνάλας καὶ νὰ τὸν διαφυλάξωμεν ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσεῖῳ, ὡς περιεργὸν προκατακλυσμιαῖον θηρίον, ὡς μαμμοῦθ τῶν νεοελληνικῶν χρόνων.

Τώρα ποῦ ὁ Ἑθνικὸς Κόσμος — Στίχοι Μελισσηνοῦ, Μουσικὴ Ῥοδοθεάτου—ἀφιερῶθῃ εἰς τὸν κ. Τρικούπην, εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον θ' ἀφιερῶθῃ κατ' ἀνάγκην ὁ Ἀγῆθικος Κόσμος, ὁ δὲ τρίτος, ὁ ἠθικοαῆθικος—τί μάκρος!—εἰς τὴν Θωδορογιαννοῦλα!

Ὁ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων περὶ συλλήψεως καὶ τυφεκισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ λωποδυτῶν Ἑλλήνων ἔσπευσε νὰ γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰ *Ἡμερησία Νέα* τοῦ Λονδίνου, νομίζων, ὡς ἰδιαιτέρως γράφει πρὸς ἡμᾶς—ὅτι «κα-
«θῆκον δικαιοσύνης εἶναι τὸ νὰ ὑψώσῃς φωνὴν ὑπὲρ τῆς
«Ἑλλάδος, καθ' ἧς ἀντανάκχεται ἡ ἀτιμία ὄντων τινῶν
«αἰσχυρῶν καὶ ἀμφιβόλου καταγωγῆς καὶ γεννήσεως.»

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀποκαλύπτομεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ δημόσιον τὸ προσφιλὲς ὄνομα τοῦ τόσο ἐνδιαφέροντος διὰ τῶν ἀιμιήτων ἐκ Λονδίνου ἐπιστολῶν του προκαλέσαντος ἀνταποκριτοῦ μας **Timeson**. Εἶναι ὁ νεαρὸς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ τώρα ἐμπορευόμενος ἐν Λον-

δίῳ **Εὐστάθιος Σ. Χρονόπουλος**, ἐκ τῆς γνωστῆς τοῦ Πύργου οἰκογενείας.

Ἴδου ἡ ἐπιστολή του :

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

Τῷ ἐκδότῃ τῶν «*Ἡμερησίων Νέων*»

Κύριε,—Συχνὰ βλέπω ἀναφερόμενα ἐν τισιν ἐφημερίσεως καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ὅτι Ἕλληνες ἐτυφεκίσθησαν ἢ ἐτιμωρήθησαν δι' ἄλλης ποινῆς ὡς ἐνοχοὶ διαρπαγῆς (looting). Ἡ ἰνδικὴ αὕτη λέξις σημαίνει νομίζω ληστείαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄρκετὰ δυσάρεστον, ἅς μοι ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστων σας ἐπὶ τούτου. Πολλοὶ αὐτοκαλούμενοι Ἕλληνες εἶναι συνηθέστατα ὑπήκοοι τῆς Πύλης, Λεβαντῖνοι, λαλοῦντες τὴν ἐλληνικὴν, γλῶσσαν τοῦ ἐμπορίου ἐν Ἀνατολῇ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβάνονται ἐλληνικῆς ἐθνικότητος.

Δύναμαι ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἀναγνώστας ὑμῶν ὅτι δὲν εἶναι Ἕλληνες. Γράφω ταῦτα ὅπως ἀποδώσω ἀπλούστατα δικαιοσύνην εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὅποτον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκληρῇ ἐνοχὸν τοιούτων ἐγκλημάτων. Ἀλλὰ καὶ ἂν πράγματι Ἕλληνες ἦσαν οἱ διαπραττοντες αὐτὰ, θὰ εἶχον ἐλαφρυντικὴν ὑπὲρ αὐτῶν περιστάσιν, καθόσον οἱ Ἕλληνες, ὡς ἡ πολυκριθμωτέρα χριστιανικὴ ἐθνικότης ἐν Αἰγύπτῳ, ἐζημιώθη πλείοτερον πάσης ἄλλης ἐκ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ἀραβικοῦ πληθυσμοῦ. Πεποιθὼς ἐπὶ τῇ φιλοδίκαιᾳ ὑμῶν αἰσθήματα ἐλπίζω ὅτι θέλουσι τύχει τ' ἀνωτέρω δημοσιεύσεως παρ' ὑμῶν.—Ὅλος ὑμέτερος, **Κρόνος**.

Ἐκ Θεσσαλονίκης ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἐνταῦθα ἡμέρας ὁ δεινὸς τῆς παιδαγωγικῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀναμορφωτῆς **Δημήτριος Μαρούλης**, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκρι-

Κλεάνθης.

Κάμετο, ὅπως διάβολον θέλεις. Τί ἔρχεσαι καὶ μὲ ζαλίζεις; Ἐρώτησε τὴν κυρίαν σου. Καὶ εἰπέ της, σὲ παρακαλῶ, ὅτι αὐριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὰ γενέθλια ἀναβάνονται διὰ βασιλικὸν διατάγματος.

Μαρία.

(Ἴδix) Ὡραῖα! Ἐθύμως πάλιν. (ἀπαρχομένη) Καὶ πότε δὲ εἶναι εἰς τὰ καλὰ τοῦ. Ὅμως δὲν κατῴρῃσας νὰ ἐννοήσω τί ἔχουν αὐτὰ τὴ κουτιά.

Κλεάνθης.

Καὶ τώρα εἰς ἔργον! . . — Γιάννη! . . (Εἰσέρχεται ὁ Γιάννης) Πλησίαισε. Ἐνθυμεῖσαι τί μοι ὑπεσχέθης; Οὔτε λέξιν εἰς κανένα. Σοὶ ἀναθέτω τόσο ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν. Πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς καύχημά σου. Αὐτὶ καὶ μάτι! Γλῶσσαν τίποτε! Θεὸς αὐτὴν εἰς ἀποστρατεῖαν. Εἶναι ὁ ἐφιάλτης τῆς διανοίας.

Γιάννης.

Ἐνόησα.

Κλεάνθης.

Θὰ σοὶ εἰπῶ ἐγὼ πότε εἶναι κχιρὸς, ἀλλ' ὅμως ὅταν ἴδῃς ὅτι ἡ κυρία σου πλησιάζει εἰς τὸ γραφεῖον, ἀμέσως τὸν φωνογράφον ἐπὶ χεῖρας καὶ . . . εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἐνδυμάτων. Πρόσεχε μὴ σοῦ διαφύγῃ οὔτε συλλαβή. Ὅ,τι ἀκούεις τὸ ἐπαναλαμβάνεις· καθαρὰ ἐδῶ εἰς τὸ

τύμπανον. Κλειδώνεις τὸ μυστικὸν καὶ μοι τὸ παραδίδεις. Ἀλλὰ προσοχή· μὴ γείνῃ καμμία πλαστογραφία . . .

Γιάννης.

Θεὸς φυλάξοι! Καὶ . . . τὸν ἄλλον;

Κλεάνθης.

Τὸν ἄλλον κρύπτεις, καθὼς σοι εἶπον, ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Νὰ φαίνεται καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της ἡ σύζυγός μου θὰ τὸν ἴδῃ—θέλω νὰ τὸν ἴδῃ μάλιστα ἐκεῖ—ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠξέυρει τί εἶναι, δὲν θὰ δώσῃ προσοχὴν. Μόλις ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου ἀμέσως ἀστραπηδὸν ἀλλάσσεις τοὺς φωνογράφους, χωρὶς νὰ σε ἴδῃ, θέτεις τὸν πρῶτον εἰς τὴν θέσιν τοῦ δευτέρου καὶ πηγαίνεις καὶ κοιμᾶσαι. Ἡ ἐμπιστευτικὴ ὑπηρεσία ἐτελείωσε.

Γιάννης.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνόησα.

Κλεάνθης. (Κατὰ μόνας.)

Ἡ σύζυγός μου θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης φωνογράφος ἐκλεψε τὸ μυστικόν της.—Ἄ! δέκα μῆνας εἶχα γαλήνην, τώρα ἤρχισεν ἡ τρικυμία! Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ ἔμω εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος! Καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς, ὅταν μίαν φορὰν ἤθελον νὰ τοῦ δέσουν αὐτὸ τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαϊμόν, ἐπροτίμησε νὰ γείνῃ ἀσκητὴς εἰς τὸ Ἄγιον Ὅρος καλλίτερα παρὰ νὰ νυμφευθῇ! Ἀποδείξεις!

μένων προσωποποιήτων ἐν τῷ διδασκαλικῷ κόσμῳ, ἀνὴρ λόγων καὶ ἔργων, πυρὸς καὶ σθένους, πράξας ἐν Μακεδονίᾳ—αὐτὸς ἅπλῃ μονᾷς—ὅ,τι δὲν κοτόρθωσαν μεγάλωνυμοι Σύλλογοι καὶ πλειάδες μικροσκοπικῶν γελοίων λογίων. Τὸ Διδασκαλεῖόν του ἐν Σέρραις ἵσταται μοναδικὸς ὑπερήφανος φάρος εἰς ὅλον τὸ ἐλῶδες εκπαιδευτικόν μας πέλαγος, οἱ δ' ἑκατὸν διδασκαλισταὶ διασπαρέντες ἀπανταχοῦ τῆς Τουρκίας ἐτέλεσαν θαύματα παιδαγωγικὰ, σχηματίζαντες περὶ τὸ ὄνομά των ἴδιον ἀκτινωτὸν δόξης, ὡς μεγαλουργοῦ μεθόδου καὶ ἀρετῆς καὶ δυνάμειος διδάσκαλοι, καὶ εἶναι πλέον παρὰ κλητοὶ ὑφ' ὅλων τῶν Κοινοτήτων καὶ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρουλισταί. Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἰδίως τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δέον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας τοῦ κ. Μαρούλη καὶ νὰ ζητήσῃ πολλὰς πληροφορίας καὶ ν' ἀκούσῃ πολλὰς γνώμας του, διότι ὁ ἀνὴρ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν εἰς τὰ Μακεδονικά.

Εἰς Δερβῆς Ἀμπουπεκὴρ—τοῦ ὁποῖου μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἡμᾶς φιλίαν του ἀγνοοῦμεν ἀπὸ ποῦ βασιτῆς ἢ σκυῖρα του—παρεπιδιῆμῶν ἐν Ἀθήναις ἀπεφάσισε νὰ μᾶς μεταδώσῃ εἰς ὀλίγα φύλλα μερικὰ τῶν σουλτανικῶν ἐγκατέρων ἀπόκρυφα, τῶν ὁποίων μᾶς διαβεβαίωσεν ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἀπὸ πίσου ἀπὸ ἑνα μπερτέ· τώρα τὰ εἶδε δὲν τὰ εἶδε, αὐτὸς καὶ ἡ ψυχὴ του· ἡμεῖς τὰ δημοσιεύομεν διότι τὰ ἡύραμεν πολὺ ἡδονικὰ καὶ διαφανῆ ὡς γίαισμακι σουλτανίδος.

Ὁ Φαληρικὸς κόσμος δέον νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι ἀπόψε ἔχει τὴν εὐεργετικὴν του ὁ νεαρὸς ὑψίφωνος Λατὺ, μὲ τὴν Φαβάρ, τοὺς Κώδωτας καὶ τὴν ὡς ποῦδραν λευκὴν αἰοδὸν Ταμπουρίνη.

Μπουλούκια, μπουλούκια, ὡς οἱ μακαρίζῃ τῇ λήξει πετωματικοὶ θίασοι, κυκλοφοροῦσι τὰ διάφορα τοῦ Ἀστεως τμήματα, ἀποσπάσματα κ' ἐνωμοταῖα Διδασκάλων ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οἵτινες ἤλθαν νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἑπτὰ σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἂν ὑπὸ τοὺς Τούρκους ἐδίδασκον τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον μὲ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα ἢ μὲ περισσοτέρᾳ ἢ καὶ μὲ ὀλιγώτερᾳ. Ὁ κ. Πανταζῆς βεβαίως θ' ἀκούσῃ ὀλιγώτερον καὶ οὕτω θ' ἀποπέμψῃ πολλοὺς καὶ θὰ κρατήσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ μετρήσουν περισσότερα—γράμματα!

Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Κτενᾶς, δημοσιογράφος ἐκ Σμύρνης, χρηματίζας καὶ διερμηνεὺς τοῦ αὐτοῦ προξενείου καὶ δυνάμενος πάλιν μὲ τὸν νέον προξενικὸν νόμον νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τοιαύτην θέσιν, διότι εἶναι κάτοχος τῆς τουρκικῆς γλώσσης, μεταφραστῆς διαφόρων ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἔργων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ περιφήμου παρ' Ὀθωμανοῦς Κληρονομικοῦ δικαίου, κεκτημένος ἐπίσης ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ὁ νέος νόμος ἀπαιτεῖ. Πιστεύομεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὡς ἐφρόντισε νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ Διερμηνευτικὸν σῶμα ἐν Κωνσταντινουπόλει, θὰ θελήσῃ νὰ χρησιμοποιοῦσιν καὶ τὸν κ. Θεμιστοκλῆ Κτενᾶν εἰς τὸ ἐν Σμύρνη Προξενεῖον.

Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον ἐξακολουθεῖ νὰ συγχύζῃ ἀνθρώπους. Προχθὲς ἀνήγγελλεν ἕνα ἐκ τῶν ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ κρεοπωλῶν ἀδελφῶν Γυρτοπούλων ὡς διώξαντα καὶ μωλωπίσαντα ἐν τῇ Ὁδῷ Αἰόλου ἕνα καπνοπῶλην, ἐνῷ εἰς τὸ πλημμέλημα αὐτὸ οἱ ἐν λόγῳ κρεοπῶλαι δὲν ἀνέμιχθησαν εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ταυτότητος τοῦ ὀνόματός των!

Ἄ! ὄχι· δὲν ἔχω. Ὑπονοίας, τεκμήρια... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κοιμῶμαι. Ἐνυμφεύθην σύζυγον νεωτάτην. Φοβεῖμαι αὐτὴν τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας.—Λοιπὸν τὰ ἡκουσες, Γιάννη. Αὐτὶ καὶ μάτι!

Γιάννης

Μάλιστα κύριε. Μάτι καὶ αὐτὶ.

Κλεάνθης.

Ὅχι· τὸ αὐτὶ πρῶτα. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΓΙΑΝΝΗΣ, εἶτα ΜΑΡΙΑ.

Γιάννης (ἔχων ἐνώπιόν του τοὺς δύο φωτογράφους).

Αὐτὸ εἶναι ἕνας παπαγάλλος καὶ αὐτὸ ἕνας ἄλλος παπαγάλλος. Τὸν χορδίζεις σὲ ἀκούει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, χωρὶς νὰ σὲ διακόψῃ· ἀρκεῖ νὰ τοῦ τα εἴπῃς εἰς τὸ αὐτὶ. Ἐπειτα τὸν χορδίζεις πάλιν καὶ ἡ γλῶσσά του ψαλίδι ἀρχίζει νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ἀπὸ κάποιον βουλευτὴ μας θὰ ἐπῆρε σχέδιον αὐτὸς ὁ Ἀμερικάνος. (Μετὰ μικρὸν) Ναί· ἀλλὰ εἶχα ἕνα γραμματάκι νὰ ἐτοιμάσω διὰ τὸ χρυσὸ μου,

τὸ ἐσχέδιόν σου ὅλην νύκτα. Τώρα—μὲ αὐτὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν—θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα. Καὶ τὰ ψώνια... τὸν ἰδιαίτερον λογαριασμό, δηλαδὴ χωρὶς τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὴν ὑπερτίμησιν...! Ἀ! μία ιδέα!

Μαρία. (αἰφρῆς εἰσελθοῦσα)

Μία ιδέα! (ὁ Γιάννης προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὰ κιβώτια) Τί ἔχεις αὐτοῦ;

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν),

Τώρα θὰ ἔχωμεν ἀστυνομικὴν ἔρευνα. Καὶ ἂν ἀστυναμία ἦσαν αἱ γυναῖκες ἀλλοίμονον!

Μαρία (θωπεύουσα αὐτόν).

Ἐλα, Γιάννη, εἰς ἐμὲ δὲν θέλεις νὰ εἴπῃς τί εἶναι αὐτά;

Γιάννης

Δὲν εἶναι τίποτε (Ζητεῖ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἐμποδίζεται.) Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τί εἶναι; (Διὰ τὴν ἐμπιστευτικὴν.) Εἶναι ἐκρηκτικαὶ μηχαναὶ, βόμβαις. Πρόσεχε μὴ ἐγγίσῃς ἐπάνω μου. Ἐνα κομβὶ ἅμα πατήσω, ἐτελείωσιν πηγαίνεις εἰς τὸν Παράδεισον μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν. Θέλεις νὰ ἰδῇς...;

Μαρία.

Ἐλα, ἔλα, φρόνιμα!

Εἰς ἐκ τῶν νέων Ἑλλήνων — καὶ πολιτευόμενος — παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ καὶ ἐξεμυστηρεύετο εἰς φίλον του ὅτι ἔντροπέται νὰ λέγεται ὅτι εἶναι Ἕλλην.

— Ἐννοῖα σου, τοῦ ἀπαντᾷ, φθάνει νὰ μὴν τὸ λές, καὶ δὲν σὲ παίρνει κἀνένανς γιὰ Ἕλληνα !

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ.

— Πάει κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος 'στὰ κούφια, ρὲ Σταμάτη· ποτές μου δὲν ἐπίστευα ἀνακωχὴ νὰ γίνη, καὶ τώρα εἰς τὰ ἴδια μας, 'στὸ πρῶτό μας ῥαχάτι . . . μωρὲ μὰ τί τσαναμπετὰ σ' αὐτὴ τῇ Ρωμηοσύνη. Ἄμμὲ δὲν εἶναι προκοπὴ . . . πάντα 'στὴν ἴδια θέσι, καὶ μόλις σηκωνώμαστε, μᾶς κόβουν μὲς 'στὴ μέση.

— Δὲν κάνουμε, ρὲ Παναγιῇ, γιὰ πόλεμο ἀκόμα . . .

— Ρὲ, αἰτε, χάσου, τῶδειξαν καὶ πάλι οἱ εὐζῶνοι· τοὺς ἔβαλαν 'στὰ τέσσερα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα . . . ρὲ, ἓνας εὐζῶνας 'μπορεῖ πενήντα νὰ σκοτώνη. Μωρὲ τοὺς τρῶμε σίγουρα τοὺς παλιο-τουρκαλάδες, μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχουμε γιὰ πόλεμο παράδες !

— Ἄμμ' ἴσα ἴσα δὰ γι' αὐτὸ, ρὲ Παναγιῇ, σοῦ εἶπα πῶς δὲν 'μποροῦμε πόλεμο νὰ κάνουμε ἀκόμη· χωρὶς παρᾶ, θ' ἀνοιζουμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα· μὰ ντίπ νὰ ἦσαι κούτσουρο ; . . . ἄς πιοῦμε κι' ἓνα ῥῶμι.

Παράδες μόνο νᾶχουμε, καὶ ἄς κοπιᾶσουν τότες, οἱ εὐζῶνοι τοὺς στρώνουνε 'μπροστὰ μὲ τῆς καππότες.

— Φαντάσου, κι' ἂν μᾶς φόρτωναν οἱ Ἀγγλοι μὲ παράδες, σὲ 'λίγαις 'μέραις τῆς Τουρκίας τῆς σπάζαμε τὴ μούρη. . .

— Καλλίτερα νὰ ἔδιναν δυὸ τρεῖς ἀπ' τῆς φρεγάδες ποῦ 'πήγανε 'στὴν Αἴγυπτο μ' αὐτὸν τὸν Σεῖμούρη.

— Ἄς ἦναι κι' ἔτσι, σύμφωνος μὲ τὴ 'δική σου γνώμη, ἄς δώσουν ὅ,τι θέλουνε . . . γιὰ φέρε κι' ἄλλο ῥῶμι.

— Γιὰ νᾶχη τέσο δυνατὸ κουράγιο ὁ Τρικουπης, στοιχηματίζω, Παναγιῇ, πῶς θὰ μᾶς τρέχη κᾶτι.

— Ἄμμ' δὲν πιστεύω δὰ κι' ἐγὼ νᾶῃναι ντίπ χαλντούπης, καὶ νὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ, χωρὶς νὰ ἔχη πλάτη.

Κι' ἔπειτα ἔζησε κι' αὐτὸς στὴ Λόντρα τόσα χρόνια. κι' ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς δύο κουφαϊδόνια.

— Στοιχηματίζω ἡ Τουρκία πῶς θὰ μᾶς πολεμήσῃ . . .

— Ἄμμὲ γιατί δὲν ἔρχεται κι' ὁ Γεωργος ; τί προσμένει ;

— Καλλίτερα μοῦ φαίνεται, ρὲ Παναγιῇ, ν' ἀργήσῃ· ὅσο δὲν ἔρχεται ἐδῶ, κᾶτι 'μπορεῖ νὰ γένη.

— Ἔτσι, ρὲ Στάμο ἀδερφε, μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα· καλλίτερα νὰ κελυμπᾷ . . . ἄς πιοῦμε κι' ἄλλο ἓνα.

Souris.

Γιάννης.

Εἴμεθα ὅλοι μηδενιστὰι ἐδῶ μέσα — ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ.

Μαρία.

Καὶ σὺ τὸ μεγαλειότερο μηδενικό.

Γιάννης.

Τὸ λέγεις καὶ σὺ ἀκόμη ! Ἄφες νὰ μας λέγουν μηδενικά οἱ μεγάλοι ! Μηδενικά ἡμεῖς ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ μας πάρουν κοντὰ διὰ νὰ γείνη τὸ ἓνα ἑκατὸ καὶ τὸ ἑκατὸ χίλια. Τὸ ἔχεις διὰ περιφρόνησιν τὸ μηδενικόν ; Ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ;

Μαρία.

Ἔλα, ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἓνα δῶρον διὰ τὴν κυρίαν.

Γιάννης.

Ἄ ! καί· περίφημο δῶρον. Αὐριον θὰ τὸ ἰδῇς.

Μαρία.

Πάντοτε προτῆτερα ἀπὸ σέ. (Μειλίχιον θωπεύουσα) Ἄνοιξε ὀλίγον . . .

Γιάννης.

Ἐχεις μίαν περιέργειαν ! Τί ἀσθένεια αὐτὴ ἡ περιέργεια ! Προσβάλλει πρὸ πάντων τὰς γυναικας, ὅπως ἡ φυλλοξέρα τὰ ἀμπέλια. Ἐγὼ πρὸς τιμωρίαν σου δὲν θὰ

σὲ ἀφήσω νὰ τὸ ἰδῇς, παρὰ αὐριον τὸ πρῶτ. (ἰδίᾳ) Τώρα τὰς σημειώσεις μου ! (Ἐξέρχεται.)

Μαρία (μόρη).

Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ἐγὼ θὰ μάθω τί εἶναι — ἀπόψε ! Ἄ ! ἡ κυρία μου . . . (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους θὰ μείνω μόνη. Καλὸς ὁ σύζυγός μου, πολὺ καλὸς, ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία τῷ κατήντησε χρόνιον πάθος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι τοῦτό με παρηγορεῖ, διότι ἄλλως . . . ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶναι ζωὴ . . . Αἰωνίως τὸ αὐτὸ τραγοῦδι . . . τί πληξίς ! Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, ἰδοὺ καὶ μία Εἰρήνη παλαιὸς λογαριασμός τοῦ συζύγου μου ἀνεξόφλητος. Τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὰ ταξιδιά του. Ἐννοῖα σου καὶ δὲν θὰ ταξιδεύσῃς πλέον μόνος, κύριε Κλεάνθη. Εἶχεν ὥρατα μάτια. ὦ ! οἱ ἄνδρες . . . ! Τί θὰ ἔδιδαν νὰ τὴν ἔβλεπα ! Τὸ βασιλείόν μου ! — Γιάννη ! — Εἶναι ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ συζύγου μου. — Γιάννη !

ΛΕΙΛΕΪ—ΚΑΔΡ.

Α'.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 27 παρελθόντος μηνὸς Ῥαμαζάν ἐκτακτος ἐπεκράτει κίνησις ἐν τῇ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδιζ εἰς τὸ τέμενος τοῦ Δολμαξ-Βαχτσέ ὁδῷ. Στρατιῶται ἱππεῖς ἔτρεχον κομίζοντες διατρυγὰς καὶ ἀναγγελίας, σάλπιγγες ἀντήχουν καὶ πεζοὶ μετὰ ναυτῶν ἀόπλων παρετάσσοντο ἀραιοὶ κατὰ μῆκος ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ.

Ἦγετο ἡ μεγίστη τῶν ἑορτῶν τοῦ μουσουλμανισμοῦ ἡ Νυξ Δανάμεως, ἡ Λεϊλέϊ—Καδρ ἀραβιστὶ ἡ Λεϊλέϊ—Καδρ τουριστὶ, μία τῶν ἐπτὰ ἱερῶν νυκτῶν τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας. Τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, παραστὰς τῷ Προφῆτῃ, ἡγγειλεν αὐτῷ τὴν μέλουσαν αὐτοῦ ἀποστολήν. Ἡ κυρία ἑορτὴ τοῦ Ῥαμαζανίου εἶναι αὕτη, ἐνῷ τὸ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἑορταζόμενον Βαϊράμ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἀνάπαυσις ἀπὸ τῆς κηστείας.

Ἀνῆπτοντο αἱ κανδήλαι τῶν μιναρέδων, καὶ οἱ μουεζίνοι ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτῶν ἐτόνιζον τὴν ἐσπερινὴν δέησιν, ὅτε ἀσυνήθης ἀνησυχία, προσδοκία τις οἶονεῖ νευρική, αἰφνιδίως κρατήσασα, διαταγαὶ ἀξιωματικῶν, κρότοι ὄπλων, θόρυβος ποδῶν στρατιωτῶν συζυγούμενων, ἀνήγγελλον τὴν ἐμφάνισιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Χαμίτ τοῦ Β'.

Ἀληθῶς δὲ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπεφάνη ὁ Κχαλίφης τῶν Πιστῶν, ἐπιβαίνων χρυσοτεύκτου μέλανος ἵππου, ἔχων ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν γηραιὸν αὐτοῦ ὑπασπιστὴν στρατάρχην Ναμὴκ πασσάν, ἐξ εὐωνύμων δὲ τὸν εὐνοούμενον

—φύδοτρον Γαζή Ὁσμάν πασσάν, καὶ περὶ αὐτὸν τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους ἐκ τῶν ἀνωτάτων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, ἀπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ λαμποκοπούντων ἐκ τοῦ πλήθους τῶν καταχρύσων στολῶν καὶ τῶν ἀδαμαντίνων πλακῶν τῶν παρασῆμων.

Ἐν μέσῳ τῆς πομπῆς ταύτης καὶ τῶν μουσικῶν παικνιζουσῶν ἡ Α. Μ. κατήλθεν εἰς τὸ τέμενος.

Β'.

Τὸ περίκομφον τζαμίον τοῦ Δολμαξ-Βαχτσέ, ὅπερ, μακρόθεν ὁρώμενον, φαίνεται ἀναδυόμενον ἐκ τῶν γλαυκῶν βρυμάτων τοῦ Βοσπόρου, ἦτο μετ' ἐκτάκτου πολυτελείας διεσκευασμένον, διότι τοιαύτης ἡξιοῦτο ἐκτάκτου ὑψηλῆς τιμῆς. Ὁ νῦν Σουλτάνος σπανιώτατα καταλείπει τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ· ὁ δὲ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόλις ἀπᾶξ ἡ δις τοῦ ἔτους βλέπει τὸν κυρίαρχον αὐτοῦ, καὶ τοῦτο τυχαίως· αἱ ἐπὶ Σουλτάν Ἀῒζ, τοῦ μεγαλοπρεποῦς, πομπαὶ καὶ παρατάξεις σχεδὸν ἐλησμονήθησαν, ἀναφέρονται δὲ εἰς τοὺς μὴ ζήσαντας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ πρωτεύουσῃ οἶονεῖ ὡς παράδοσις.

Ἦδῃ, ἐνῷ ἀπὸ ἡμερῶν ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Σουλτάνος τὴν δεῖνα ἡμέραν πρόκειται νὰ τελέσῃ τὸ προσκύνημα εἰς ἐν τῶν τζαμιῶν τῆς Σταμπούλ, ἐνῷ τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας ἐρχομένης, στρατοὶ παρατάσσονται ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Γαλατᾶ καὶ πέραν τῆς γεφύρας ἐν Σταμπούλ, ἐνῷ τὰ σουλτανικὰ χαρέμια μετ' ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων διέρχονται ἐντὸς κεκλεισμένων ἀμαξῶν, ἐπιδεικνύοντα διὰ τῶν καταπεταννυμένων παραπετασμάτων εἰς τὸν θαυμασμόν τοῦ κοινοῦ κῆτι μικραῖς μικραῖς μυτίταις, ὀφθαλμοὺς ἀμυγδαλωτοὺς λαμπροὺς καὶ λευκοτάτας χεῖρας, αἵτινες δειλῶς ἐκτεινόμεναι δίδουσι εἰς τοὺς τρέ-

Γιάννης.

Μὲ ἐφωνάξατε ;

Πηνελόπη (τῷ προσφέρει χρέματα).

Λάβε αὐτὰ, νὰ μὴ σε λησμονήσω αὔριον καὶ εἰπέ μου ἁμέσως· τὴν εἶδες ; τὴν γνωρίζεις ; ποῦ κατοικεῖ ; ποῦ εἶναι ; Εἶναι ὠραία, πολὺ ὠραία ;

Γιάννης (ἐρέος).

Ποία ;

Πηνελόπη

Αὕτῃ ἡ Εἰρήνη ! πρέπει νὰ τὴν ἴδω.

Γιάννης (ἰδίᾳ).

Τί ἔπαθεν πάλιν αὕτῃ. Ἀ ! ἤξευρε τί ἔκαμνε ὁ Δρομοκαίτης. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλως ἐδῶ μέσα θά μας στρατωνίσῃ τὸ κατὰστημά του.

Πηνελόπη.

Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν τίποτε ; τίποτε δὲν θέλεις νὰ μου εἴπῃς ; Καλὰ, πῆγαινε. (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται.) Ἀς ἀρχίσω ἐντούτοις τὴν ἐπιστολήν μου. Θὰ ἦμαι μόνη. Θὰ δύναμαι ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. (Βλέπουσα πέριξ.) Ἐφυγεν. Ἀς ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας του ! (Εἰσέρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, φέρων τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ράβδον του. ΓΙΑΝΝΗΣ, κρατῶν ὑπὸ μᾶλης τὸν ἑνα φωτογράφον.

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν).

Ὁ Ἐνας παπαγάλλος ἐμβῆκεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ γράμμα καὶ ψῶνια ἔμειναν στὴ μέση. Φοβοῦμαι, ὅμως αὐτὸ ποῦ ἔκαμα . . . Ἀλλὰ τί σημαίνει ! Τώρα μὲ τὸν κ. Κλεάνθη εἰμεθα φίλοι. Ἰσότης, ἀδελφότης !

Κλεάνθης (Μετὰ τὴν κατόπτευσιν.)

Ἐτοίμος, Γιάννη ; Αὐτὶ καὶ μάτι ! (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται) τὸ ἐμάντευσα. Τὸ ἐσπέρας θὰ ἤμεθα εἰς τὸ θέατρον· λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσωμεν τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ γράψωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐντιμὸν ὑποκείμενον. (Βλέπων διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ) Ἰδετε μὲ τίνα ἐνθουσιασμόν ἤρχισε νὰ γράφῃ ! ᾶ ! Ὁθέλλε ! Δάνεισέ με τὴν ἀφρικανικὴν σου μανιάν ἐπὶ ἐν τέταρτον μόνον ! Θὰ ἔχω ὡς αὐτὸς τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω ἔπειτα.—Δεσδεμόνα ! — ὅχι — Πηνελόπη, ἔκαμες τὴν προσευχὴν σου ; Ἐτοιμάσου ν' ἀποθάνῃς ! (βλέπων καὶ πάλιν) Ἰδετε χειρονομίαν . . . φωνάζει ἴσως, οἰστρολατεῖται . . . ὦ ! θά με πνίξῃ τὸ αἷμά μου ! Ὁ Νεῖλος ἐπλημμύρισε ! Θὰ σκάσω ! Βοήθειαν ! (Ἀφίνει νὰ πέσῃ ὁ πῖλός του καὶ ἡ ράβδος· αὐτὸς δὲ ῥίπτεται ἐπὶ τινος ἔδρας.)

(Ἐπιτετατὸ τίλος).